

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous
I la setmana que ve:
La intranquil·litat: un tresor amagat

Estils

EL SALTERI, CRIT I LLOANÇA

Per a Griselda Cos i Boada, autora d'aquest llibre, *El Salteri* és el cim literari i religiós d'un llinatge d'orants i, com a tal, cal dedicar un temps al seu estudi per fer-lo més proper.

Armand Puig: "La Bíblia no és cosa de capellans"

En el marc de la III Setmana de la Sagrada Escripura es va oferir una meditació sobre la façana de la Passió de la Sagrada Família

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Hi ha monuments de pedra, altres de tinta, paraules que perduren al llarg dels anys, pedres amb formes tan excepcionals que manifesten bellesa, però que, com les paraules, són més que forma. Molt més que forma. Tant la Sagrada Família com la Bíblia són dos d'aquests monuments que continuen estimulant a qui s'hi acosta. Estímul no sempre evidents, no sempre fàcilment accessibles, que requereixen arraconar prejudicis sense que això impliqui apartar totes les lectures i interpretacions fetes fins ara. Entrar al Temple, entrar al Llibre, sí, però sobretot deixar-se penetrar per ells, sense pressa. Fugint de la mirada furtiva del turista, fondejant-hi. I què millor que algú experimentat ens acompanyi.

Armand Puig és una d'aquestes persones que posen la seva enorme erudició al servei dels que els escolten, ja siguin acadèmics o parroquians, estudiants o periodistes. Transmet la seva passió ferm, humil, rialler. Sembla no tenir fi quan parla de Gaudí i la Sagrada Família, menys encara quan parla de la Bíblia,

text de textos al qual ha dedicat tota una vida. Nascut a la Selva del Camp (Baix Camp) el 1953, és prevere, doctor en ciències bíbliques, degà president de la Facultat de Teologia de Catalunya des del 2006, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, autor de nombrosos llibres i coordinador de la traducció interconfessional catalana de la Bíblia. Coincidint amb la III Setmana de la Bíblia –que se celebra aquests dies fins al 2 de desembre–, dimarts va oferir una meditació bíblica sobre la façana de la Passió de la Sagrada Família. Va ser una ocasió idònia per combinar dues grans passions i fer-ne una ofrena pedagògica de primer nivell a través d'una façana on l'arquitectura plasma les tres dimensions fonamentals del cristianisme: la social, l'espiritual i l'existencial.

Fruit del dolor i la fe

"Gaudí era un lector important de la Bíblia –explica Puig–. L'estructura de la façana o portal de la Passió és el fruit madur d'un esdeveniment que va sacsejar-li la vida: una greu malaltia, la febre de Malta, que el va obligar a fer una cura a Puigcerdà l'any 1911. Gaudí no és l'home de la genialitat, si per això s'entén una llambregada fugaç, sinó de l'originalitat, aquell que deixa córrer el temps dintre seu i retorna una vega-

Armand Puig és president de la Facultat de Teologia de Catalunya i autor de nombrosos llibres. MARC ROVIRA

da i una altra a l'inici enriquint la seva obra i remodelant-la".

Una façana, doncs, feta de temps i dolor, on, com continua explicant Puig, "la malaltia no l'atueix ni el derrota, no l'afebleix espiritualment, ben al contrari, l'estructura de la façana de la Passió va fent-se nítida en el seu esperit en la mesura que experimenta la feblesa". "Gaudí, deixeble fidel del Crucificat, treu de la seva pròpia experiència de feblesa la força creativa per expressar la feblesa extrema que es manifesta en la passió de Crist".

Però ¿on comença el símbol i acaba l'arquitectura? "És impossible de saber –respon Puig–. Per a Gaudí tot ha de tenir una funció arquitectònica i ha de ser significatiu simbòlicament. Per això, si volem veure i entendre la Sagrada Família, la Bíblia és una referència clau, i sense ella ens perdem l'essència del seu missatge", adverteix. I afegeix, irònic: "I ja seria el màxim que els catalans no sabéssim llegir el monument més emblemàtic que tenim!" No ho diu en va, ni amb ànim gregari. Li pre-ocupa la pèrdua gradual dels canons clàssics de la cultura occidental, i la Bíblia n'ocupa el primer lloc: "¿Es pot fer literatura occidental al marge d'un text canònic? Els literats fan com si haguessin renunciat a l'Occi-

dent. Però farien bé de llegir-la, perquè l'últim que podem fer és pensar que la Bíblia és cosa de capellans. Qui pensa això és que no ha entès res!"

El marc humanístic

I com l'hem de llegir? ¿Guiats per unes interpretacions per sobre d'unes altres? ¿Oberts al que ens diu –i demana– el mateix text? Sense filtre? "Que la llegeixin com vulguin, però que la llegeixin!", respon animat. "De totes maneres, tots els textos importants necessiten hermenèutes, i els bibliistes ho som, per això hem dedicat la vida a estudiar-la. La Bíblia catalana interconfessional té 40.000 notes perquè el lector es pugui orientar a l'interior del text. Hem de pensar que té estils molt variats, alguns molt propers a la sensibilitat d'avui, com Cohèlet, que és molt postmodern, o Proverbis, que resulta molt actual, perquè pots estar vivint la vida que s'hi narra i reconèixer-la com a teva... Però per llegir-la no hi pot haver prejudicis", insisteix. "Ara hi ha una gran obertura d'horitzons i es pot tenir la temptació de pensar que això ja ha passat de moda, però la nostra cultura és incomprendible sense la Bíblia –la cultura literària, musical, artística, i també la humanística, amb els valors bàsics com la dignitat de la persona, la pau, la justícia, la llibertat, la fraternitat, el respecte al pobre, l'atenció al vulnerable... Recomana llegir la Bíblia no és una qüestió de creença, sinó de marc humanístic de la nostra cultura. Llegir Sòfocles no implica tornar-me adorador de Zeus... Hem de desprendre i normalitzar el tema, i els creadors d'opinió ho han de promoure, a més de les universitats, on cal una transversalitat en què totes les carreres tinguin espais per a les humanitats, també a secundària".

Inspiració

"Gaudí era un lector important de la Bíblia", diu Puig parlant de l'autor de la Sagrada Família

Com l'aigua, que no sempre surt a la superfície, Puig creu que passa el mateix amb l'interès per la Bíblia, i, per tant, pot tornar a aflorar un interès per aquesta qüestió, de la mateixa manera que a Catalunya, cosa insòlita al món, a la dècada del 1920 –Gaudí mor el 1926– van sorgir tres projectes diferents de traducció bíblica. "Aquí hi havia molta gent que li agradava llegir la Bíblia. Quan Gaudí va morir no duia cap document i no va ser identificat fins al tercer dia, però a la butxaca hi portava un llibre, la Demostració dels Evangelis. Els seus interessos eren aquests. No va anar a cap classe de teologia ni de Bíblia, tot ho va aprendre a la litúrgia, és un cas de sedimentació. El lector bíblic ha de sedimentar, com qualsevol bon lector. La Bíblia és relat, Gaudí és relat, les grans obres culturals del món són relats".

OPINIÓ

Esdevenir soroll

EULÀLIA FANAR
INVESTIGADORA EN TEMES DE GÈNERE I CONFLICTE

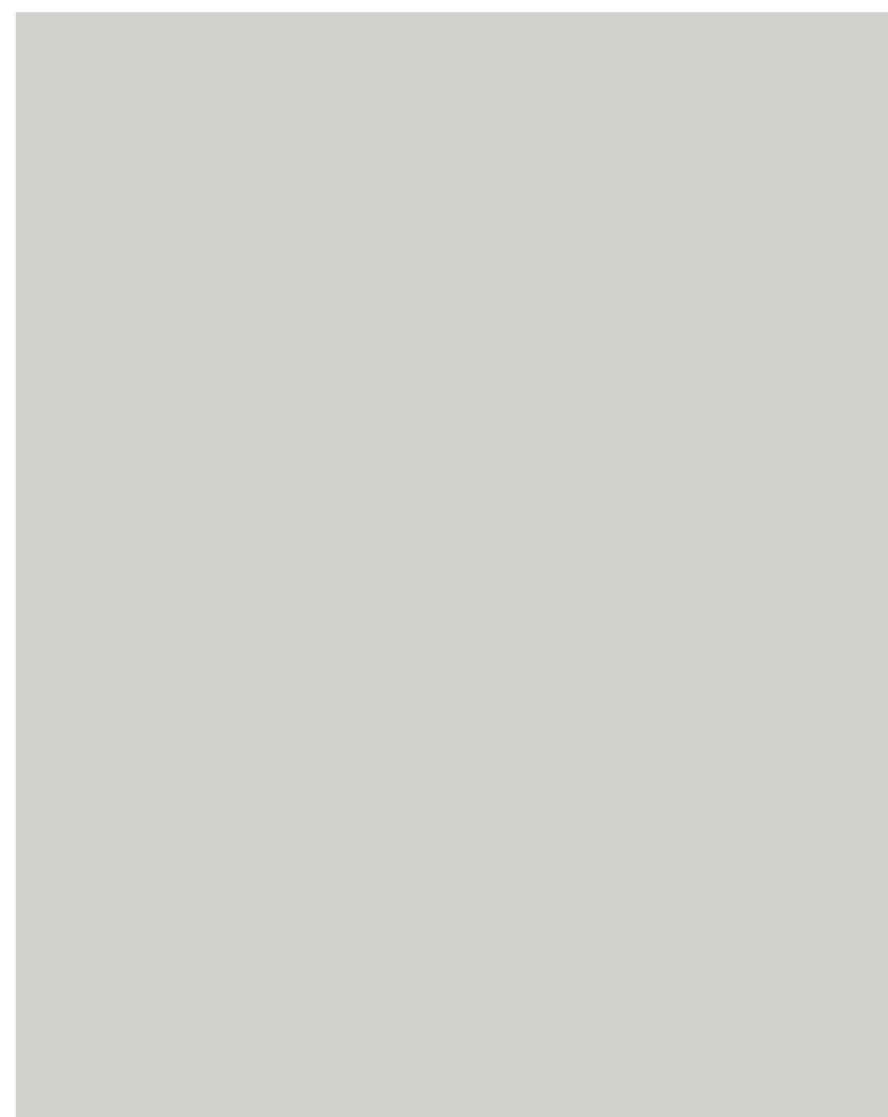
És tardor, cap novetat. Plou, cap novetat. Cauen les fulles i omplen les voreres, cap novetat. Benvolguts cicles naturals, en què la novetat és que no hi ha novetats. Miro per la finestra, escric, lleigeixo, agraeixo cada moment que passa, la fortuna de viure. Ha deixat de ploure, però els vidres encara regalimen. De cop, un so insistent interromp els meus pensaments. Un soroll industrial, monòton i desagradable, que perfora la tranquil·litat. Trec el cap, un home amb un bufador penjat a l'esquena intenta treure les fulles caigudes de la vorera. Com que estan molles, s'entreté més de l'habitual. El bufador no és precisament d'última generació, i el soroll que escup és ensordidor. No puc evitar pensar –malgrat la dificultat d'aquest motor que em perfora el cervell– en l'absurditat de l'esforç. Desconec si és realment neces-

"Cada vegada anul·lem més la nostra capacitat de sentir: el dolor davant les desgràcies que ens mostren les pantalles"

sari treure cada matí les fulles de les voreres, però em pregunto el perquè d'aquesta contaminació sonora gratuïta. ¿Es que no tenim ja prou soroll evitable? ¿A quin grau d'insensibilitat hem arribat que ens sembla normal abocar més soroll a uns carrers ja de per si massa sorollosos per una acció tan simple com escombrar? ¿Com podem trobar l'equilibri davant d'aquestes situacions imprevisibles? Tinc la sensació que cada vegada anul·lem més la nostra capacitat de sentir: el dolor davant les desgràcies que continuament ens mostren les pantalles, el gust atrofiat per tants additius, l'oïda per una contaminació acústica que ni tan sols sentim... A la vegada continuem generant empatia, una gran empatia amb aquells amb qui vivim íntimament i que tant ens estimem: tot el ventall d'aparells electrònics que no només han esdevingut pròtesis dels nostres cossos, sinó que aviat serem nosaltres els accessoris dels aparells. I per aconseguir-ho del tot, cal perdre sensibilitat. Hi estem treballant. —

GETTY

FIRMA FOTO

Admesa a tràmit la demanda de Nacho Palau

La demanda interposada contra **Miguel Bosé** per **Nacho Palau**, el seu excompany sentimental, ja ha estat admesa a tràmit, segons ha informat el despatx d'advocats valencià Ortola Dinnbier.

En el comunicat s'assenyala que Palau demana "accions de filiació paterna no matrimonial amb fonament en la possessió d'estat", així com una "acció acumulada per l'establiment de mesures paternofiliars de fills no matrimonials". Un altre dels punts també exigeix una "acció subsidiària per reconèixer i fixar un dret de relació de familiars" i "mesures cautelars per l'establiment urgent de visites i aliments". —

FIRMA FOTO

Una ruptura que alimenta portades del cor

Després que *iHola!* publicés en primícia la ruptura dels *extriunfitos* **Amaia Romero** i **Alfred García**, la revista *Lecturas* ha mostrat en portada imatges d'una conversa entre tots dos que va acabar en plors durant la gala *People in Red*, per recaptar fons per la lluita contra la sida. Segons la publicació, les fotografies són del moment en què, tot i els intents d'Alfred per continuar junts, Amaia donava per acabada la relació.

Al reportatge es pot veure com, després de mantenir una trista conversa, Amaia agafa un taxi i Alfred és consolat per la *influencer* **Dulceida**, que era

una altra de les convidades a la gala. Les imatges han servit per confirmar els rumors que asseguraven que la parella s'havia distanciat i que Amaia havia decidit trencar amb Alfred.

La parella es va conèixer quan participaven en l'edició del 2017 d'*Operación Triunfo*, concurs que va guanyar ella i en què ell va quedar quart. Junts van protagonitzar un dels duets més recordats del programa, la interpretació a quatre mans en piano de *City of stars*, tema principal de la pel·lícula *La la land*. A partir d'aquella cançó es van acabar convertint en la parella oficial del programa. —

FIRMA FOTO

Melania no encerta amb la decoració de

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de **focontaminació (foto1)** electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisi.

aQuisque nulla nisi, porta ac dapibus sit amet, tempus sollicitudin neque. Vestibulum diam lacus, rutrum ac laoreet non, cursus eu risuspendisse semper ultrices dui, id commodo elit varius sit amet. Mauris facilisis porttitor dolor. Nunc

Lutz Huelle, nou director creatiu de Delpozo

160 caràcters aprox. Nulla facilisi. Etiam sed dapibus tortor. Praesent fringilla faucibus libero, tincidunt dictum purus condim Vestibulum aliquet Proin a purus nibh. Donec lacus mollis. Mauris rutru. Aenean scelerisque consetetur orci non faucibus. Duis sit amet magna

FIRMA FOTO